



អាងនៃទឹករស់

អែលឌើរ ដារីខ អេ ប៊ែតណា

នៃក្រុមសាវកទាំងដប់ពីរនាក់

ការប្រជុំសិរីអែសសំរាប់មជ្ឈឹមវ័យ • ថ្ងៃទី 4 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 2007 • សាកលវិទ្យាល័យព្រីហ្គាំយ៉ាង

ស៊ីស្ទែមប៊ែតណា និងខ្ញុំ មានអំណរគុណដែលបានជួបនឹងអ្នករាល់គ្នានៅព្រឹកនេះ។ នៅពេលយើងធ្វើដំណើរ ជាពិសេសយើងមានចិត្តអំណរដើម្បីប្រមូលផ្តុំ និងរៀនជាមួយនឹងមនុស្សវ័យក្មេងស្មោះត្រង់ដូចជាអ្នករាល់គ្នា។ នៅព្រឹកនេះ ខ្ញុំអធិស្ឋានសុំជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលយើងថ្វាយបង្គំជាមួយគ្នា ហើយស្វែងរកភាពសាមគ្គី ដើម្បីបានទទួលការបង្រៀនមកពីប៉ារ៉េលី (សូមមើល គ និង ស 43:16)។

ខ្ញុំចង់ចាប់ផ្តើមដោយការសួររូរសំណួរសាមញ្ញមួយ។ តើសារធាតុ ឬទំនិញអ្វីដែលមានតម្លៃថ្លៃជាងគេបំផុត នៅក្នុងពិភពលោកនេះ? តំបូងប្រហែលជាយើងគិតថា មាស ប្រេង ឬពេជ្រ មានតម្លៃថ្លៃជាងគេបំផុត។ ប៉ុន្តែអ្វីដែល លើសពីធាតុរ៉ែ លោហៈធាតុ ត្បូង និងគ្រឿងដាក់រំលាយនានា ដែលមានតម្លៃបំផុតនោះគឺ ទឹក។

ប្រភពនៃជីវិតចេញមកពីទឹក។ ជីវិតត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយទឹក។ ទឹកគំរូរឱ្យមានជាមធ្យមដើម្បីធ្វើមុខងារ ផ្សេងៗទៀតដែលទាក់ទងជាមួយនឹងទំរង់នានានៃជីវិត។ រូបរាងកាយរបស់យើង មានទឹកប្រហែលជាពីរភាគបី។ ខណៈ ដែលមនុស្សម្នាក់អាចរស់ជាច្រើនថ្ងៃ ប្រសិនបើគ្មានទឹកបានដោយគ្មានអាហារ តែជាធម្មតាបុគ្គលម្នាក់នឹងស្លាប់នៅក្នុងរវាង ពីរថ្ងៃប៉ុណ្ណោះបើគ្មានទឹក។ ប្រជាជនភាគច្រើននៃពិភពលោក គឺបានតាំងនៅជិតនឹងប្រភពនៃទឹកបរិសុទ្ធ។ និយាយដោយសាមញ្ញថា ជីវិតមិនអាចរស់នៅដោយគ្មានការផ្គត់ផ្គង់ទឹកស្អាតឱ្យមានគ្រប់គ្រាន់នោះទេ។

ទឹករស់

ដោយបានផ្តល់ភ្នាក់ងារដ៏សំខាន់របស់ទឹក នៅក្នុងការគាំទ្រដល់ទំរង់ជីវិតទាំងអស់ បន្ទូលរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានប្រើថា “ទឹករស់” គឺជាសេចក្តីសំខាន់ដ៏ទេវភាព។ ដូចដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងប្រាប់នាមព្រះយេស៊ូវ និងសាវករបស់ទ្រង់ បានដើរឆ្លងកាត់ស្រុកសាម៉ារី ពេលធ្វើដំណើរពីស្រុកយូដា ទៅស្រុកកាលីឡេ។ នៅក្នុងទីក្រុងស៊ីខារ ពួកសាវក និងទ្រង់បានឈប់នៅកន្លែងអណ្តូងរបស់យ៉ាកុប។

“មានស្រ្តីសាសន៍សាម៉ារីម្នាក់មកដងទឹក ហើយព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅនាងថា សូមឱ្យខ្ញុំផឹកផង។”

“(ព្រោះពួកសិស្សរបស់ទ្រង់បានទៅផ្សារអស់ ដើម្បីនឹងរកទិញស្បៀងអាហារ) ។”

“ស្រ្តីសាសន៍សាម៉ារីនោះក៏ទូលថា លោកជាសាសន៍យូដា ម្តេចឡើយក៏លោកសូមទឹកខ្ញុំផឹក។ ដែលខ្ញុំជាស្រ្តីសាសន៍សាម៉ារីដូច្នោះ? ត្បិតសាសន៍យូដាមិនដែលប្រកប និងសាសន៍សាម៉ារីទេ។”

“ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលឆ្លើយថា បើសិនជានាងបានស្គាល់អំណោយទាននៃព្រះ និងអ្នកដែលនិយាយនឹងនាងថា សូមឱ្យខ្ញុំផឹកផង នោះនាងនឹងបានសូមពីអ្នកនោះវិញ រួចអ្នកនោះនឹងឱ្យទឹករស់ដល់នាង។”

“ស្រ្តីនោះក៏ទូលទ្រង់ថា លោកម្ចាស់ លោកគ្មានអ្វីនឹងផងទេ ហើយអណ្តូងក៏ប្រេងផង ដូច្នោះលោកបានទឹករស់នោះពីណាមក?... ”

“ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលឆ្លើយថា អស់អ្នកណាដែលផឹកទឹកនេះ នឹងត្រូវស្រេកទៀត៖

“តែអ្នកណាដែលផឹកទឹកខ្ញុំឱ្យ នោះនឹងមិនស្រេកទៀតឡើយ ទឹកដែលខ្ញុំឱ្យនឹងត្រឡប់ជាទន្លេទឹកនៅក្នុងអ្នកនោះ ដែលផុសឡើងដល់ទៅបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច” (យ៉ូហាន 4:7–11, 13–14)។

ទឹករស់ ដែលនៅក្នុងរឿងនេះសំដៅទៅលើនោះ គឺជាគំណាងឱ្យព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់។ ហើយដូចដែលថាទឹក មានសារៈសំខាន់ដើម្បីទ្រទ្រង់ជីវិតខាងរាងកាយ ដូច្នោះព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងគោលលទ្ធិ គោលការណ៍ និងពិធីការទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ មានសារៈសំខាន់សំរាប់ជីវិតដ៏ទេវភាពអស់កល្បជានិច្ច។ អ្នក និងខ្ញុំ ត្រូវការទឹករស់របស់ទ្រង់ប្រចាំថ្ងៃ ហើយត្រូវការនៅក្នុងការផ្គត់ផ្គង់យ៉ាងបរិបូណ៌ចំពោះការរីកចំរើន និងការអភិវឌ្ឍន៍ខាងវិញ្ញាណជាដរាប។

ព្រះគម្ពីរ គឺជាអាងនៃទឹករស់មួយ

ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយគឺជាអាងនៃទឹករស់ ដែលយើងអាចប្រើដោយងាយស្រួល ហើយយើងអាចផឹកបានយូរអង្វែង។ អ្នក ហើយនឹងខ្ញុំត្រូវតែមើលទោងព្រះគ្រីស្ទ និងមករកព្រះគ្រីស្ទ ដែលជា “ប្រភពនៃទឹករស់” (ទិវិហ្វទី 1 11:25 ប្រៀបធៀបនឹងអេដើរ 8:26, 12:28) ដោយការអាន (សូមមើល ម៉ូសាយ 1:5) ការសិក្សា (សូមមើល គ និង ស 26:1) ការស្ទង់មើល (សូមមើលយ៉ូហាន 5:39, អាឈម៉ា 17:2) ការទទួលទាន (សូមមើល ទិវិហ្វទី 2 32:3) ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធទាំងឡាយ។ ដោយការធ្វើដូច្នោះ យើងអាចទទួលទាំងការការពារ និងការដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ អំឡុងពេលធ្វើដំណើរនៅក្នុងជីវិតមែងស្តាប់របស់យើង។

សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្រូងក្រោយ មានកិច្ចការពិសិដ្ឋមួយដើម្បីការពារនូវវិវរណៈដែលបានកំណត់ទុកឱ្យបានបរិសុទ្ធ និងសុវត្ថិភាព (សូមមើល គ និង ស 42:56)— អាងនៃទឹករស់ដ៏មានតម្លៃនេះ។ កិច្ចការដ៏ធំមួយ ត្រូវបានសំរេចដោយសាសនាចក្រនៅក្នុង សតវត្សរ៍ 1970 និង 1980 ហើយលទ្ធផលជា

ការបោះពុម្ពនៃព្រះគម្ពីរ ដែលយើងចូលចិត្តនាសព្វថ្ងៃនេះជាមួយនឹងលេខយោង សេចក្តីយោង និងជំនួយការសិក្សា ផែនទី និងព័ត៌មានមកបន្ថែមទៀត។

នៅពេលព្រះគម្ពីរដែលបានធ្វើបច្ចុប្បន្នភាព ត្រូវបានណែនាំនៅលើកដំបូងដល់ សមាជិកសាសនាចក្រ នៅក្នុងដើម សតវត្សរ៍ 1980 អែលខើរ ប៊ិយ យេ ផាកកី បានព្យាករថា៖

“អស់ជាច្រើនឆ្នាំកន្លងផុតទៅ បទគម្ពីរទាំងនេះ នឹងផលិតជានិរន្តរ៍ត្រូវបាន ត្រីស្ថានស្មោះត្រង់ ដែលស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងត្រូវបង្ហាញទៅគោរព តាមព្រះទ័យរបស់ទ្រង់។”

“ជំនាន់ចាស់ៗ ត្រូវបានផ្ញើដោយគ្មានបទគម្ពីរ ប៉ុន្តែមានជំនាន់ផ្សេងទៀត កំពុងរីកចម្រើនឡើង” (“in Conference Report ខែតុលា ឆ្នាំ 1982, 75” ឬ *Ensign*, ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ1982, 53)។

ប្រែប្រួលឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ ចាប់តាំងពីអែលខើរផាកកីមានប្រសាសន៍ពាក្យទាំងនោះ។ ហើយជំនាន់ដែលលោកបានសំដៅមកលើនោះ គឺបានអង្គុយនៅរាត្រីនេះ នៅក្នុង អគារសាសនាចក្រ នៅទូទាំងផែនដី! លោកបាននិយាយអំពីអ្នករាល់គ្នា ហើយ លោកនិយាយអំពីខ្ញុំ។ អ្នករាល់គ្នាក្នុងចំនួនដ៏ច្រើននេះបានស្គាល់ ព្រះគម្ពីរតែនៅពេល យើងមានវានៅសព្វថ្ងៃនេះប៉ុណ្ណោះ។ សូមចងចាំក្នុងចិត្ត នៅពេលខ្ញុំបន្តអកស្រង់ ប្រសាសន៍របស់អែលខើរ ផាកកី៖

“វិវរណៈទាំងឡាយនឹងបើកសម្តែងដល់ពួកគេ ដែលគ្មានអ្នកណាផ្សេងទៀត នៅក្នុង ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោក។ ឥឡូវនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ មាននូវបន្ទះឈើរបស់ យ៉ូសែប និងរបស់យូដា។ ពួកគេនឹងអភិវឌ្ឍការសិក្សាដ៏ល្អលើសពីអ្វីដែល ជីដូនជីតារបស់ពួកគេ អាចសំរេចបាន។ ពួកគេនឹងមានទីបន្ទាល់ថា ព្រះយេស៊ូវ គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីប្រកាសអំពីទ្រង់ និងការពារ ទ្រង់” (“in Conference Report ខែតុលា ឆ្នាំ 1982, 75” ឬ *Ensign*, ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ 1982, 53)។

យើងមិនគ្រាន់តែត្រូវបានប្រទានឱ្យមានព្រះគម្ពីរទាំងនេះជាស្រេចសំរាប់យើងនៅ សព្វថ្ងៃនេះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងក៏មាននូវការកិច្ចដើម្បីប្រើវាឱ្យខ្លាំង និងដោយ មានប្រសិទ្ធភាពផងដែរ ហើយដឹកចូលទៅក្នុងខ្លួននូវទឹកដែលចេញ មកពីអាងនៃ ប្រភពទឹករស់។ ខ្ញុំជឿថាជំនាន់នៃយុវវ័យនេះ មានការសិក្សាយ៉ាងស្វិតស្វាញនៅក្នុង ព្រះគម្ពីរកាន់តែច្រើន កាន់តែស្គាល់យ៉ាងច្បាស់នូវពាក្យរបស់ព្យាករទាំងឡាយ ហើយកាន់តែបន្ទាបខ្លួនបែរទៅរកវិវរណៈជាចំលើយខ្លួន ជាជាន់ជំនាន់មុនៗ។ ប៉ុន្តែ យើងនៅតែមានចំងាយយ៉ាងឆ្ងាយ ដើម្បីធ្វើដំណើរតាមផ្លូវតូច និងចង្អៀត—ដែល មានអ្វីៗកាន់តែច្រើនដើម្បីរៀន អនុវត្ត និងមានបទពិសោធន៍ថែមទៀត។

ការទទួលទឹករស់ចេញមកពីអាងទឹកព្រះគម្ពីរ

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំចង់រំលឹកជាមួយអ្នករាល់គ្នានូវវិធីជាមូលដ្ឋានបី ឬវិធីសាស្ត្រនៃការទទួល ទឹករស់ចេញមកពីអាងទឹកព្រះគម្ពីរ៖ (1) *ការអាន* ព្រះគម្ពីរចាប់ពីដើមរហូតដល់ចប់

(2) *ការសិក្សា* ព្រះគម្ពីរតាមប្រធានបទ និង (3) *ការស្តង់មើល* បទគម្ពីររកមើល ពីទំនាក់ទំនង គំរូ និងបាវចនារបស់វា។ មធ្យោបាយ នីមួយៗទាំងនេះ អាចជួយ បំបាត់ភាពស្រេកស្រាយខាងវិញ្ញាណរបស់យើង បើយើងអញ្ជើញភាពជាដៃគូ និង ជំនួយរបស់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលយើងអាន សិក្សា និងស្តង់មើលបទគម្ពីរ។

ការអាន ស្បែរភោគគម្ពីរតាំងពីដើមរហូតដល់ចប់ វាចាប់ផ្តើមឱ្យមានលំហូរនៃទឹករស់ ចូលមកក្នុងជីវិតរបស់នា របស់យើង ដោយការនាំឱ្យយើងស្គាល់នូវរឿងសំខាន់ៗ ស្គាល់គោលលទ្ធផលដ៏ល្អ និងគោលការណ៍ដែលគ្មានទីបញ្ចប់។ មធ្យោបាយនេះ ក៏ជួយយើងឱ្យរៀនអំពីចរិតលក្ខណៈចំបងនៅក្នុងបទគម្ពីរ លំដាប់លំដោយ ពេល វេលា បរិបទនៃព្រឹត្តិការណ៍ និងការបង្រៀន។ ការអានកំណត់បទគម្ពីរតាមរបៀបនេះ សម្តែងឱ្យយើងឃើញពីកណ្តុនៃ ព្រះគម្ពីរទាំងអស់។ នេះគឺជាមធ្យោបាយគ្រឹះ និង ដំបូងបំផុតនៃការទទួលទឹករស់។

ការសិក្សា តាមប្រធានបទ ជាធម្មតា ធ្វើតាម រកលក្ខណៈសំ ហើយសង់លើការអាន បទគម្ពីររបស់យើង ចាប់តាំងពីដើមរហូតដល់ចប់។ ឧទាហរណ៍ នៅពេលយើងអាន ព្រះគម្ពីរមរមន យើងអាចស្គាល់ និងស្វែងរកចំលើយចំពោះសំណួរអំពីគោលលទ្ធផល និងសំណួរព្រាកដនិយមទាំងឡាយ ដូចខាងក្រោមនេះ៖

- តើសេចក្តីជំនឿលើព្រះអង្គសង្គ្រោះជាអ្វី?
- ហេតុអ្វីបានជាសេចក្តីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាគោលការណ៍ដំបូងនៃ ព្រះសិក្ខាបទ?
- ហេតុអ្វី ហើយយ៉ាងដូចម្តេចបានជាសេចក្តីជំនឿលើព្រះព្រេតសលោះនាំទៅរក ការប្រែចិត្ត?
- តើដង្ហាយធូនពង្រឹងដល់ខ្ញុំឱ្យធ្វើកិច្ចការនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំប្រចាំថ្ងៃ ដែលខ្ញុំមិនអាច ធ្វើបានដោយខ្លួនឯង ព្រោះតែសមត្ថភាពមានកំណត់របស់ខ្ញុំបានដោយ របៀបណា?

ការផ្តោតទៅលើសំណួរ និងការសិក្សាតាមប្រធានបទ ដោយប្រើការណែនាំនៅក្នុង ព្រះគម្ពីរ នាំឱ្យយើងស្រាវជ្រាវ និងរុករកដំរើបទគម្ពីរ ហើយទទួលបានចំណេះដឹង ខាងវិញ្ញាណយ៉ាងច្រើន។ មធ្យោបាយនេះ បង្កើនអត្រាលំហូរ នៃទឹករស់ក្នុងជីវិត របស់យើង។

ទាំងការអានពីដើមរហូតដល់ចប់ និងការសិក្សាតាមប្រធានបទ គឺជាគំរូរូបការដើម្បី ចូលទៅវិធីសាស្ត្រមូលដ្ឋាន ទីបីនៃការទទួលទឹករស់ចេញមកពីអាងព្រះគម្ពីរ។ ដូច្នេះ ការអានស្បែរភោគគម្ពីរតាំងពីដើមរហូតដល់ចប់ ផ្តល់នូវទស្សនៈចំបងនៃចំណេះដឹង ការសិក្សាតាមប្រធានបទ បង្កើនការចេះដឹងរបស់យើងឱ្យជ្រៅជ្រះ។ *ការស្តង់មើល* នៅក្នុងវិវរណៈរកមើលពីទំនាក់ទំនង គំរូ និងបាវចនា គឺសង់នៅលើ និងបន្ថែមលើ ចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ដោយការរូបកបញ្ចូល និងពង្រីកវិធីសាស្ត្រពីរ ដំបូងនោះ វាពង្រីកទស្សនវិស័យ និងការយល់ដឹងរបស់យើងអំពីផែនការ នៃ សេចក្តីសង្គ្រោះ។ នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំថាការស្តង់មើលដោយឧប្បាហ៍ដើម្បី រកឱ្យឃើញពី ទំនាក់ទំនង គំរូ និងបាវចនានានា គឺជាផ្នែកដែលមានន័យថា “ទទួល ទាន” នូវព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ មធ្យោបាយនេះ អាចបើកបញ្ជីនៃអាងព្រះគម្ពីរ បំភ្លឺ

ការយល់ដឹងរបស់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ហើយផលិតនូវអំណរគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ចំពោះព្រះគម្ពីរវិស្វកម្ម និងកិរិតនៃការតាំងចិត្តខាងវិញ្ញាណ ដែលមិនអាចទទួលបាន តាមរបៀបផ្សេងទៀត។ ការស្តង់ដាររបស់ព្រះនេះ អាចឱ្យយើងសង់គ្រឹះនៅលើសិលានៃព្រះដ៏ប្រោសលោះរបស់យើង ហើយទប់ទល់នឹងខ្យល់នៃអំពើទុច្ចរិតនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយនេះ។

ខ្ញុំចង់បញ្ជាក់អំពីចំណុចសំខាន់មួយ។ អ្នកប្រហែលជាស្មានពីដំបូងថា មនុស្សម្នាក់ត្រូវតែមានការអប់រំជាផ្លូវការធំទូលាយ ដើម្បីប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រដែលខ្ញុំបានពិពណ៌នា។ ការស្មាននេះតាមពិតមិនត្រឹមត្រូវទេ។ អ្នកស្វែងរកសេចក្តីពិតដ៏ស្មោះត្រង់គ្រប់រូប មិនថាមានប្រវត្តិការសិក្សាយ៉ាងណាទេ អាចប្រើប្រាស់សាមញ្ញៗទាំងនេះដោយជោគជ័យ។ អ្នក និងខ្ញុំមិន ត្រូវការជំនួយការសិក្សាដែលពិបាកទេ ហើយក៏មិនគួររឹងរ៉ឹងផ្នែកទាំងស្រុងលើចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នកដទៃដែរ។ យើងត្រូវតែត្រូវការមានចំណង់ដោយស្មោះមួយដើម្បីរៀន ភាពដៃគូរបស់ព្រះវិញ្ញាណវិស្វកម្មព្រះគម្ពីរវិស្វកម្មទាំងឡាយ ហើយនឹងគំនិតសកម្ម និងការចង់ដឹងចង់ឃើញចំណេះ។

ព្យាករណ៍យ៉ូសេប ស្ទីវ បានប្រៀនថា យើងគួរតែ “ស្តង់ដារបទគម្ពីរ—ស្តង់ដារវិវរណៈទាំងឡាយ ដែលយើងបានបោះពុម្ព ហើយសូមដល់ព្រះវរបិតាស្នូលរបស់អ្នកនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ឱ្យបើកសម្តែងសេចក្តីពិតមកដល់អ្នក ហើយបើអ្នកធ្វើដូច្នោះដោយភ្នែកស្មោះស្ម័គ្រទាំងស្រុង ចំពោះសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គដោយ គ្មានសង្ស័យអ្វីឡើយ នោះទ្រង់នឹងឆ្លើយដល់អ្នក ដោយព្រះចេតនានៃព្រះវិញ្ញាណវិស្វកម្ម របស់ទ្រង់។ នោះអ្នកនឹងបានដឹងសំរាប់ខ្លួនអ្នក មិនមែនសំរាប់អ្នកដទៃទេ។ នោះអ្នកនឹងមិនពឹងផ្អែកទៅលើមនុស្ស ចំពោះចំណេះដឹងអំពីព្រះទេ” (History of the Church 1:282)។

បើអ្នក និងខ្ញុំ សុំ ស្វែងរក និងគោរព (សូមមើល ម៉ាថាយ 7:7) រក្សាខ្លួនយើងឱ្យស្ថិតស្ថេរជានិច្ច ដើម្បីរៀនមកពីព្រះវិញ្ញាណ នោះទ្វារនៃព្រះគម្ពីរនឹងបើកឱ្យយើង ហើយទឹករស់នឹងហូរចូលក្នុងខ្លួនយើង។ ខ្ញុំសូមធ្វើជាសាក្សី ធ្វើទិវបន្ទាល់ និងសន្យាថា ការណ៍នេះគឺជាការពិត។

ខ្ញុំសូមពន្យល់ដោយសង្ខេប និងផ្តល់ឧទាហរណ៍អំពីអ្វីដែលខ្ញុំចង់មានន័យអំពីការទំនាក់ទំនង គំរូ និងបាវចនា។

ការទំនាក់ទំនង

ទំនាក់ទំនងគឺជាការទាក់ទង ឬការភ្ជាប់រវាងគំនិត មនុស្ស វត្ថុ ឬប្រព្រឹត្តិការណ៍ ហើយបទគម្ពីរមានពេញទៅ ដោយទំនាក់ទំនង។ ចូរពិចារណាអំពីការទាក់ទងរវាងព្រះវរបិតាដ៏អស់កល្បជានិច្ច និងបុត្រារបស់ទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (សូមមើល ម៉ូសាយ 15:1-9) រវាងសេចក្តីមេត្តាករុណា និងព្រះគុណ (សូមមើល និហ្វែទី 2 9:8) រវាងដៃស្អាត និងចិត្តបរិសុទ្ធ (សូមមើល ទំនុកដំកើង 24:4) រវាងចិត្តសង្រួង និងវិញ្ញាណទន់ទាប (សូមមើល និហ្វែទី 3 9:20) រវាងស្រូវសាលី និងស្រូវដំ (សូមមើល គ និង ស 101:65) រវាងបញ្ហា និងចំណេះវិជ្ជា (សូមមើល គ និង ស

130:18-19) រវាងយុត្តិធម៌ និងការប្រែក្លាយជាបរិសុទ្ធ (សូមមើល គ និង ស 20:30-31) រវាងច្រៀង និងព្រៃ (សូមមើល ម៉ាថាយ 25:32-33) រវាងអមតភាព និងជីវិតដ៏នោរសំកល្បជានិច្ច (សូមមើល ម៉ូសេ 1:39) និងអ្វីផ្សេងទៀតរាប់មិនអស់។ ចូរស្តាប់ រៀន និងគិតពិចារណាអំពីការទំនាក់ទំនងនេះ—នូវភាពដូចគ្នា និងភាពខុសគ្នាប្រកបដោយការអធិស្ឋាន ឧទាហរណ៍—វាជាប្រភពសំខាន់នៃទឹករស់ ហើយនាំទៅរកការយល់ដឹង ជ្រៅជ្រះដ៏បំផុសគំនិត និងសន្សំទុកនូវចំណេះដឹងដែលលាក់កំបាំង។

នៅពេលខ្ញុំអានបទដ្ឋានព្រះគម្ពីរនិមួយៗចាប់ពីដើមដល់ចប់ ហើយសិក្សាអំពីប្រធានបទផ្សេងៗគ្នា ខ្ញុំបានកត់សំគាល់ឃើញថាពាក្យ *ការយល់ដឹង* ត្រូវបានពិពណ៌នាជាទូទៅនៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងចិត្ត។ ខកម្ពីរចំនួនពីរ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមនបង្ហាញអំពីការទំនាក់ទំនងនេះ។

“អ្នកពុំបានគាំទ្រចិត្ត រៀនឱ្យយល់ ហេតុនេះ អ្នកពុំមានប្រាជ្ញាទេ ហេតុដូច្នោះ តើអ្នកបង្រៀនអ្វីដល់ប្រជានជននេះ?” (ម៉ូសាយ 12: 27 បន្ថែមអក្សរព្រេត)។

“ហើយហ្នឹងមនុស្សបានឮ ហើយបានធ្វើបន្ទាល់ ហើយចិត្ត គេរឹករឹតបំបាចណ្តាលឱ្យគេយល់ នូវពាក្យដែលទ្រង់ អធិស្ឋាន” (និហ្វែទី 3 19: 33 បន្ថែមអក្សរព្រេត)។

ខ្ញុំរកឃើញវាក្យឱ្យចាប់អារម្មណ៍ចំផុតនៅក្នុងខ្មែរទាំងពីរនេះ និងខងទៀតថា ការយល់ ត្រូវបានភ្ជាប់ជាសំខាន់ទៅនឹងចិត្ត។ ចូរកត់ចំណាំថា យើងមិនបានទទួលឱ្យច្បាស់ ដើម្បីអនុវត្តគំនិតរបស់យើង ទៅជាការយល់ទេ។ ជាក់ស្តែង យើងត្រូវតែប្រើគំនិតយើង និងសមត្ថភាពសមហេតុផលយើងដើម្បីទទួល និងវិភាគលើព័ត៌មាន និងដើម្បីឈោងទៅដល់សេចក្តីសន្និដ្ឋានសមរម្យ រួចហើយវិនិច្ឆ័យ។ ប៉ុន្តែប្រហែលជាបទគម្ពីរ កំពុងតែឱ្យយោបល់យើងថា ហេតុផល និង “ដៃនៃមនុស្ស” (គ និង ស 1:19) គឺមិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្កើត ជាការយល់ដឹងពិតទេ។ ហេតុដូច្នោះ ការយល់ដឹងដែលប្រើនៅក្នុងបទគម្ពីរ មិនសំដៅត្រឹមតែ ឬជាបឋមចំពោះបញ្ហា ឬ គំនិតដឹងស្តាប់នោះឡើយ។ ផងដែរ ការយល់ កើតឡើងនៅពេលដែលអ្វីដែលយើងដឹង នៅក្នុងគំនិត ត្រូវបានបញ្ជាក់ជាការពិតនៅក្នុងអង្គចិត្តរបស់យើង តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណវិស្វកម្មធ្វើជាសាក្សី។

ដែលសាមញ្ញបំផុតនោះ អំណោយទានខាងវិញ្ញាណនៃវិវរណៈ ធ្វើការដាក់គំនិត និងអារម្មណ៍ដាក់នៅក្នុង គំនិតរបស់យើង និងអង្គចិត្តដោយព្រះវិញ្ញាណវិស្វកម្ម (សូមមើល គ និង ស 8:2-3, 100:5-8)។ ហើយនៅពេល ដែលទិវបន្ទាល់ និងការផ្លាស់ប្តូរចិត្តជឿយៗគំនិតរបស់យើងចូលទៅក្នុងអង្គចិត្តរបស់យើង យើងនឹងមិនគ្រាន់តែមាន ព័ត៌មាន ឬចំណេះដឹងទេ—ប៉ុន្តែយើងចាប់ផ្តើមយល់ ហើយស្វែងរកបន្ទាប់ពីការផ្លាស់ប្តូរដ៏ធំនៅក្នុងអង្គចិត្ត។ ខណៈនោះ ការយល់ គឺជាលទ្ធផលនៃវិវរណៈ វាជាអំណោយទានខាងវិញ្ញាណ វាជាកំរិតដំបូងទៅរកការផ្លាស់ប្តូរចិត្តជឿ ហើយញុះញង់យើងឱ្យរស់នៅកាន់តែខ្លាំងខ្លួនទៅតាមគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលយើងកំពុងតែរៀន។

ការណ៍នេះបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់អំពីទំនាក់ទំនងរវាងអង្គចិត្ត និងការយល់ ថា មធ្យោបាយរបស់ខ្ញុំ បានមានឥទ្ធិពលដ៏ធំចំពោះការរៀន និងការសិក្សាដំណឹងល្អ ដែលបានមានឥទ្ធិពលវិជ្ជមានតាមរបៀបដែលស៊ីស្តែម ប៊ែតណា និងខ្ញុំប្រៀបធៀបទៅ របស់យើង ហើយមានឥទ្ធិពលលើការបំរើបញ្ចុះតភាពរបស់ខ្ញុំ។

គំរូ

គំរូ គឺជាគម្រោង ម៉ូត ឬបទដ្ឋានដែលអាចប្រើជាការណែនាំសំរាប់ធ្វើអ្វីដែល ឬបង្កើតអ្វីមួយ។ ហើយរូបភាព ទាំងឡាយមានពេញទៅដោយគំរូខាងវិញ្ញាណ។ ជា ធម្មតា គំរូព្រះគម្ពីរមួយ គឺមានភាពធំទូលាយ និងពេញលេញជាងការទំនាក់ទំនង។ នៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា យើងរកឃើញគំរូសំរាប់ផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ (សូមមើល គ និង ស 50:13–29) ដើម្បីចៀសវាងការបញ្ឆោត (សូមមើល គ និង ស 52:14; 18–19) ដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (សូមមើល គ និង ស 115:14–16) សំរាប់ស្ថាបនាទីក្រុង (សូមមើល គ និង ស 94) សំរាប់បង្កើតក្រុម បញ្ចុះតភាព (សូមមើល គ និង ស 107:85–100) និងក្រុមប្រឹក្សាដាន់ខ្ពស់ (សូម មើល គ និង ស 102:12) និងសំរាប់គោលបំណងផ្សេងៗទៀតជាច្រើន។ ការស្គាល់ និងការសិក្សាពីគំរូព្រះគម្ពីរ គឺជាប្រភពសំខាន់មួយទៀតនៃទឹករស់ ហើយ ជួយយើងឱ្យស្គាល់ និងកាន់តែស្គាល់ប្រាជ្ញា និងព្រះហឫទ័យនៃព្រះអម្ចាស់ (សូម មើល គ និង ស 95:13)។

នៅពេលដែលខ្ញុំបានអានគោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញាតាំងពីដើមដល់ចប់ និងសិក្សា តាមប្រធានបទ ខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍នឹងគំរូមួយដែលជាគំរូស្តុតាងនៅក្នុងការឆ្លើយតប ជាច្រើនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះសំណួរទាំងឡាយរបស់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា។ នៅខណៈខ្លះក្នុងឆ្នាំ 1831 ក្រុមអែលឌើរផ្សេងៗ ដែលបានហៅឱ្យផ្សព្វផ្សាយ ដំណឹងល្អ បានមានបំណងចង់ដឹងថាគេត្រូវធ្វើអ្វី និងទៅផ្លូវណា ហើយគេត្រូវធ្វើដំណើរ យ៉ាងម៉េច។ នៅក្នុងវិវរណៈដែលផ្តល់ឱ្យតាមរយៈព្យាករិយ័សែប ស្វីធ ព្រះអម្ចាស់ បានទូន្មានដល់បងប្អូនប្រុសទាំងនេះ រៀងៗខ្លួនថា ពួកគេអាចធ្វើដំណើរតាមផ្លូវទឹក ឬផ្លូវដី (សូមមើល គ និង ស 61:22) ថាពួកគេអាចធ្វើ ឬទិញរថយន្ត ដែលចាំបាច់ (សូមមើល គ និង ស 60:5) ថាពួកគេអាចធ្វើដំណើរទាំងអស់គ្នា ឬទៅពីរៗទាក់ (សូមមើល គ និង ស 62:5) ហើយថាពួកគេអាចធ្វើដំណើរតាមទិសដៅផ្សេងៗមួយ ចំនួន (សូមមើល គ និង ស 80:3)។ វិវរណៈបានប្រៀបធៀបជាពិសេសឱ្យបងប្អូនប្រុស ធ្វើការសំរេចចិត្តទាំងនេះ “ដូចដែលឃើញថាល្អដល់អ្នក” (សូមមើល គ និង ស 60:5, 62:5) ឬ “ដូចដែលបានធ្វើឱ្យពួកគេដឹង តាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកគេ” (គ និង ស 61:22)។ ហើយនៅក្នុងឧទាហរណ៍នីមួយៗទាំងនេះ ព្រះអង្គសង្គ្រោះបាន ប្រកាសថា “វាមិនសំខាន់ដល់យើងឡើយ” (គ និង ស 60:5, 61:22, 62:5, 63:40 និងសូមមើល 80:3 ផងដែរ)។

បន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ថារឿងទាំងនេះ “ វាមិនសំខាន់ដល់យើងឡើយ” ដែលតំបូង មើលទៅអាចភ្ញាក់ផ្អើល។ ច្បាស់ណាស់ ព្រះអង្គសង្គ្រោះមិនបានមានបន្ទូលទៅកាន់

អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងនេះថា ទ្រង់មិនយកព្រះទ័យនឹង ពួកគេចំពោះអ្វីដែល ពួកគេកំពុងធ្វើនោះទេ។ ផងដែរ ទ្រង់បានគូសបញ្ជាក់អំពីសារៈសំខាន់នៃការដាក់ រឿងទីមួយឱ្យនៅ តំបូងគេ ហើយផ្ដោតទៅលើរឿងត្រឹមត្រូវ—ដែលនៅក្នុង ឧទាហរណ៍ទាំងនេះ ត្រូវទៅតំបន់ដែលចាត់ឱ្យទៅធ្វើការ ហើយចាប់ផ្ដើមធ្វើកិច្ចការ នោះ។ ពួកគេត្រូវអនុវត្តសេចក្តីជំនឿ ប្រើការវិនិច្ឆ័យឱ្យល្អ ធ្វើកិច្ចការទៅតាម ការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ហើយកំណត់ផ្លូវដែលល្អបំផុត ដើម្បីធ្វើដំណើរទៅកាន់ កន្លែងដែលពួកគេ ចាត់ឱ្យទៅ។ រឿងចាំបាច់គឺជាកិច្ចការដែលពួកគេត្រូវបានហៅឱ្យ ទៅធ្វើ ការដែលត្រូវទៅដោយរបៀបណា គឺជារឿងសំខាន់ដែរ ប៉ុន្តែមិនចាំបាច់ទេ។

នេះគឺជាគំរូដ៏អស្ចារ្យសំរាប់អ្នក និងខ្ញុំដើម្បីអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់យើង។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ស្គាល់ ហើយស្រឡាញ់យើងម្នាក់ៗ។ ទ្រង់បានអំពីការអភិវឌ្ឍន៍ និងការរីកចំរើនខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ហើយទ្រង់លើកទឹកចិត្តយើងឱ្យរីកចំរើនតាម រយៈការអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យដោយវេជ្ជា សុចរិត និងដោយបំផុសគំនិត។ ព្រះប្រោសលោះនឹងមិនបោះបង់ឱ្យយើងនៅតែម្នាក់ឯងទេ។ យើងត្រូវតែអធិស្ឋាន ជាទិញសំរាប់ការដឹកនាំ និងការណែនាំ។ យើងត្រូវតែស្វែងរកភាពជាដៃគូនៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធឱ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួនជាទិញ។ ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវភ័យខ្លាច ឬបាក់ទឹកចិត្តទេ បើចំណើយ ចំពោះការទូលអង្វររបស់យើងសំរាប់ការដឹកនាំ ឬជំនួយមិនចាំបាច់ឆ្លើយតបឱ្យបាន ឆាប់រហ័សនោះ។ ចំណើយដូច្នោះកម្រមានមកទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយណាស់។ ការរីកចំរើនរបស់យើងនឹងថយចុះ ហើយការវិនិច្ឆ័យ របស់យើងនឹងទន់ខ្សោយ បើ គ្រប់ចំណើយត្រូវបានឆ្លើយមកដល់យើងភ្លាមៗ ហើយគ្មានគំរូឱ្យបង្អែនសេចក្តីជំនឿ កិច្ចការ ការសិក្សា និងភាពបិតថេរនោះ។

គំរូដែលខ្ញុំកំពុងពិពណ៌នា ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងខ្លី និងច្បាស់លាស់នៅក្នុង ការប្រៀបធៀបទៅកាន់អ្នកផ្សព្វផ្សាយ សាសនាពីមុនៗដូចខាងក្រោម៖

“យើងជាព្រះអម្ចាស់យល់ព្រម បើសិនជាមាននរណាមួយនៅក្នុងចំណោមអ្នក មាន ប្រាថ្នាចង់ដឹងលើសេះ ឬលើលា ឬលើរទេះទាំងឡាយ អ្នកនោះនឹងបានទទួលព្រះពរ នេះហើយ បើសិនជាអ្នកនោះទទួលពរពីព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់ ដោយមាន**ចិត្ត អរគុណក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់**។

“ការណ៍ទាំងនេះនៅជាមួយអ្នក ដើម្បីប្រព្រឹត្តតាមការវិនិច្ឆ័យ និងតាមការដឹកនាំពី ព្រះវិញ្ញាណ។

“មើលចុះ នគរជារបស់ផងអ្នកហើយ។ ហើយមើលចុះ និងមើលនី យើងគង់នៅជា មួយពួកស្មោះត្រង់ជានិច្ច។ គឺដូច្នោះមែន។ អាមែន ” (សូមមើល គ និង ស 62:7-9 បន្ថែមអក្សរព្រេត)។

រឿងសំខាន់បំផុតនៅក្នុងខគម្ពីរនេះ គឺមិនមែនជាសេះ លា ឬរទេះទេ តែជាការដឹង គុណ ការវិនិច្ឆ័យ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់។ សូមកត់ចំណាំនូវពាក្យសំខាន់នៅក្នុងគំរូ នេះ៖ (1) ចិត្តអរគុណក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ (2) ធ្វើទង្វើតាមការវិនិច្ឆ័យ និង

តាមការដឹកនាំពិព្រោះវិញ្ញាណ និង (3) ព្រះអង្គសង្គ្រោះគង់នៅជាមួយពួកស្មោះត្រង់ ជានិច្ច។ តើយើងអាចចាប់ផ្តើមទទួលបានអារម្មណ៍នៃការដឹកនាំ និងការអះអាង ការចាប់ផ្តើមជាថ្មី និងកម្លាំង ដែលអាចមានមកតាមការធ្វើតាមកំរនេះដើម្បីបំផុស គំនិត និងវិនិច្ឆ័យសុចរិតឬទេ? ពិតណាស់ កុំព្រះគម្ពីរ គឺជាប្រភពដ៏មានតម្លៃនៃទឹក រស់។

ការវិនិច្ឆ័យដែលយើងត្រូវការធ្វើបំផុត គឺកម្រមានរវាងល្អ និងអាក្រក់ ឬរវាង ការទាក់ទាញ និងមិនទាក់ទាញណាស់។ ជាធម្មតា ការសំរេចចិត្តជ្រើសរើសដែល ពិបាកជាងគេបំផុតរបស់យើង គឺរវាងល្អ និងល្អ។ នៅក្នុងរឿងព្រះគម្ពីរ សេះ លា និងរទេះនេះអាចជាជំរើសដែលមានប្រសិទ្ធភាពស្មើគ្នាចំពោះអ្នកដូចគ្នាផ្សាយសាសនា ធ្វើដំណើរ។ តាមរបៀបស្រដៀងគ្នានេះ អ្នក និងខ្ញុំ អាចស្គាល់នៅតាមពេលផ្សេងៗ នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ច្រើនជាងឱកាសមួយដែលអាចទទួលយកបាន ឬជំរើសមួយ ដែលយើងអាចជ្រើសរើសដើម្បីប្រព្រឹត្តតាម។ យើងគួរតែចងចាំកុំចេញមកពី បទគម្ពីរនេះ នៅពេលយើងទៅដល់ការធ្វើការសំរេចចិត្តសំខាន់ៗ។ បើយើងដាក់ រឿងចាំបាច់មុននៅក្នុងជីវិតរបស់យើង—រឿងដូចជាភាពជាសិស្សនៃព្រះដែលមាន ការលះបង់ ការគោរពសេចក្តីសញ្ញា និងរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ—នោះយើងនឹង ទទួលបានជ័យជម្នះនឹងការបំផុសគំនិត និងការវិនិច្ឆ័យម៉ឺងម៉ាត់ នៅពេលយើងឆ្ពោះ ទៅនៅលើផ្លូវដែលនាំយើងត្រឡប់ទៅផ្ទះនៅឋានសួគ៌របស់យើង។ បើយើងដាក់ រឿងចាំបាច់មុន យើង “មិនអាចធ្វើខុសឡើយ” (គ និង ស 80:3)។

បាវចនា

បាវចនា គឺជាការសំខាន់ កើតផ្លូវ ហើយមានគុណសម្បត្តិ ឬគំនិតឯកភាពគ្នា ដូច ជាអំពោះត្បាញជាខោអាវ។ ជាទូទៅ បាវចនាព្រះគម្ពីរ មានភាពទូលំទូលាយ និង ពេញលេញ ជាងគំរូ ឬការទំនាក់ទំនង។ ជាការពិតថា បាវចនា ផ្តល់ជាប្រវត្តិ និង បរិបទសំរាប់ឱ្យយល់ពីទំនាក់ទំនង និងគំរូ។ ដំណើរការនៃការស្តង់មើល ឬស្គាល់ បាវចនាព្រះគម្ពីរ នាំយើងទៅកាន់គោលលទ្ធិគ្រឹះ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃ សេចក្តីសង្គ្រោះ—ទៅកាន់សេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធធច្រើនបន្ទាល់បញ្ជាក់ (សូមមើល យ៉ូហានទី 1 5:6)។ មធ្យោបាយដើម្បីទទួល ទឹករស់ចេញពីអាងព្រះគម្ពីរនេះ គឺជាកំរូការ និង ម៉ឺងម៉ាត់បំផុត វាក៏នាំទៅរក ការស្តង់មើល និងភាពស្រស់ថ្លាខាងវិញ្ញាណដ៏អស្ចារ្យបំផុត។ ហើយបទគម្ពីរ គឺមាន ពេញទៅដោយបាវចនាដ៏មានអានុភាព។

ឧទាហរណ៍ ព្រះគម្ពីរមរមន លេចចេញមកនៅទំនាក់ទំនងនេះដើម្បី “ផ្លាស់សាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃទៀត ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ទ្រង់សម្តែងឱ្យ ឃើញព្រះអង្គទ្រង់ដល់គ្រប់សាសន៍” (ទំព័រចំនងជើងព្រះគម្ពីរមរមន)។ បាវចនា សំខាន់ និងកើតផ្លូវនៃព្រះគម្ពីរមរមន គឺការអញ្ជើញឱ្យមនុស្សទាំងអស់ “មកឯ ព្រះគ្រីស្ទ ហើយឱ្យបានល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងទ្រង់ចុះ” (មរិណា10:32)។ ការបង្រៀន ការព្រមាន ការដាស់តឿន និងរឿងទាំងឡាយនៅក្នុងសៀវភៅគម្ពីរអស្ចារ្យនេះ

ផ្តោតទាំងស្រុង និងធ្វើទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះប្រោសលោះ និង អង្គសង្គ្រោះរបស់យើង។

ខ្ញុំសូមឱ្យផ្តល់ឧទាហរណ៍បន្ថែមមួយចំនួនទៀតអំពីបាវចនាសំខាន់ក្នុងការប្រើបទគម្ពីរ ចេញមកពីព្រះគម្ពីរមរមន៖

“បើ . . . កូនចៅមនុស្សកាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះ នោះទ្រង់នឹងចិញ្ចឹមគេ ហើយផ្តល់កម្លាំងដល់គេ ព្រមទាំងផ្តល់ផ្លូវឱ្យ ដើម្បីគេអាចសំរេចនូវអ្វីៗ ដែលទ្រង់បាន បញ្ជាពួកគេ” (ទិវិហូទី 1 17:3)។

“ឈានទៅមុខ ដោយខ្ជាប់ខ្ជួននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ” (ទិវិហូទី 2 31:20)។

“មានមនុស្សលោក ដើម្បីឱ្យគេអាចមានសេចក្តីអំណរ” (ទិវិហូទី 2 2:25)។

“ដោយសារកម្លាំងនៃព្រះអម្ចាស់ នោះលោកនឹងអាចធ្វើបាននូវកិច្ចការគ្រប់យ៉ាង” (អាលម៉ា 20:4)។

“អំពើទុក្ខវិភក្តិដែលជាសុភមង្គលឡើយ” (អាលម៉ា 41:10)។

បើអ្នកសន្យាថាមិនសើច នោះខ្ញុំនឹងប្រាប់អ្នកអំពីវិធីសាមញ្ញមួយ ដែលខ្ញុំស្តង់មើល បាវចនាព្រះគម្ពីរ។ ខ្ញុំមិនលើកទឹកចិត្ត ឬផ្តល់អនុសាសន៍ឱ្យអ្នកប្រើរបៀបដូចគ្នានេះទេ មនុស្សផ្សេងគ្នាប្រើវិធីសាស្ត្រខុសគ្នាដែលមាន ប្រសិទ្ធភាពដូចគ្នា។ ខ្ញុំពិពណ៌នា ដោយសាមញ្ញអំពីដំណើរដែលវាល្អសំរាប់ខ្ញុំ។

នៅពេលរៀបចំសំរាប់ការឡើងនិយាយនៅពេលថ្មីៗនេះ ខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ថាទាំង និយាយអំពីវិញ្ញាណ និងគោលបំណងនៃការប្រមូលផ្តុំ។ ខ្ញុំបានសិក្សា និងពិចារណា សារលិខិតសន្និសីទថ្មីៗនេះរបស់អែលឌើរវ៉ាស្យូល អែម នែលសុន ស្តីអំពី គោលការណ៍នៃការប្រមូលផ្តុំ (សូមមើល Conference Report, Sept.—Oct. 2006, 83–87, ឬ *Ensign* ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ 2006, 79–82) ហើយប្រធានបទនោះគឺត្រូវយ៉ាងល្អចំពោះលក្ខណៈ និងការរៀបចំសំរាប់ការ ឡើង និយាយរបស់ខ្ញុំ (សូមមើល *The Spirit and Purposes of Gathering (វិញ្ញាណ និងគោលបំណងនៃការប្រមូលផ្តុំ* [address delivered at a BYU—Idaho devotional ខែតុលា ឆ្នាំ 31, 2006])។

ខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំបានរៀនយ៉ាងច្រើនចេញមកពីបទគម្ពីរពិការប្រមូលផ្តុំ។ ដូច្នេះខ្ញុំដឹង ហើយថតចម្លងគ្រប់បទគម្ពីរ នៅក្នុងបទដ្ឋានព្រះគម្ពីរ ដែលមានពាក្យ “ប្រមូល” ទាំងអស់។ បន្ទាប់មកខ្ញុំអានបទគម្ពីរនិមួយៗរកមើល ទំនាក់ទំនង គំរូ និងបាវចនា។ វាសំខាន់ដើម្បីកត់សំគាល់ថា ខ្ញុំមិនបានចាប់ផ្តើមការអានរបស់ខ្ញុំតាមរឿងជាក់លាក់ ដែលខ្ញុំកំពុងរកនោះទេ។ ខ្ញុំអធិស្ឋានសុំជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយចាប់ផ្តើម អានតាមធម្មតា។

នៅពេលខ្ញុំមើលបទគម្ពីរអំពីការប្រមូលផ្តុំ ខ្ញុំស្តង់មើលវាខ្លាំង ព្រមទាំងកថាគណ្ណ ឬចំនុចនៃការសង្កត់បញ្ជាក់ដូចគ្នា ដោយខ្មៅដៃពណ៌។ ដល់ពេលខ្ញុំអានបទគម្ពីរ

ទាំងអស់ហើយ ខគម្ពីរខ្លះត្រូវចំណាំដោយពណ៌ក្រហម ខ្លះទៀតដោយពណ៌បៃតង ហើយខ្លះទៀតដោយពណ៌ផ្សេងៗ។

ឥឡូវមកដល់ផ្នែកដែលអាចធ្វើឱ្យអ្នកសើចហើយ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំយកកញ្ចប់មកកាត់ បទគម្ពីរដែលខ្ញុំបំបាត់នោះ ហើយដាក់វាតាមពណ៌។ វាបង្កើតជាព័ន្ធបទគម្ពីរត្រូវ ពណ៌ក្រហមដំបូង ព័ន្ធពណ៌បៃតងដំបូង ជាដើម។ រួចហើយខ្ញុំបានរើសបទគម្ពីរ ពីព័ន្ធដំបូងៗដាក់ចូលក្នុងព័ន្ធក្នុង។ កាលពីនៅថ្នាក់ទីមួយខ្ញុំច្បាស់ជាចូលចិត្ត កាត់ ក្រដាសជាព័ន្ធកណ្តាស់ហើយមើលទៅ!

លទ្ធផលពីការកាត់នេះបានបង្រៀនខ្ញុំរឿងអស្ចារ្យមួយអំពីគោលការណ៍នៃ ការប្រមូលផ្តុំ។ ឧទាហរណ៍ ខ្ញុំរៀនពីការពិនិត្យមើលព័ន្ធកង់របស់ខ្ញុំថា បទគម្ពីរ ពិពណ៌នាយ៉ាងហោចណាស់ពីគន្លឹះបីផ្នែកនៃការប្រមូលផ្តុំថា៖ *គោលបំណង* នៃ ការប្រមូលផ្តុំ និង*ប្រភេទ* និង*ទីកន្លែង* នៃការប្រមូលផ្តុំ និង*ពេលវេលា* នៃការប្រមូលផ្តុំ។

ខ្ញុំកត់សំគាល់ឃើញថា គោលបំណងចំបងមួយចំនួនអំពីការប្រមូលផ្តុំ គឺដើម្បីថ្វាយបង្គំ (សូមមើល ម៉ូសាយ 18:25) ដើម្បីទទួលជំនួយ និងការបង្រៀន (សូមមើល ម៉ូសាយ 18:7) ដើម្បីស្ថាបនាសាសនាប្រក្រត (សូមមើល គ និង ស 101:63-64) និងដើម្បីផ្តល់ការការពារ និងទីជ្រកគោរព (សូមមើល គ និង ស 115:6)។ នៅក្នុង ការសិក្សាអំពី *ប្រភេទ* និង*ទីកន្លែង* នៃការប្រមូលផ្តុំ ខ្ញុំបានរកឃើញថា យើងត្រូវបាន ប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្បជានិច្ច (សូមមើលម៉ូសាយ 2:5) ចូលក្នុង សាសនាប្រក្រតដែលបានស្តារឡើងវិញ (សូមមើល គ និង ស 101:64—65) ចូលក្នុង ស្តេកនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន (សូមមើល គ និង ស 109:59) ចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (សូម មើល អាលម៉ា 2:6—6) និងចូលក្នុងទីតាំងដ៏ពិរោះ ទីក្រុងយេរូសាឡឹមចាស់ (សូម មើលអេដើរ 13:11) និងទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ឬយេរូសាឡឹមថ្មី (សូមមើល គ និង ស 42:9 មាត្រានៃសេចក្តីដំនើរ 1:10)។ ខ្ញុំមានអំណរគុណដើម្បីរៀនដឹងថាការស្តារឡើង (សូមមើលអេសេសូ 4:12—13) ការរក្សាទុក (សូមមើល ម៉ូសេ 7:61) និងកង្ការ (សូមមើល គ និង ស 82:14) គឺជា*ពេលវេលា* មួយចំនួននៃការប្រមូលផ្តុំ។

តាមដំណើរការនេះ ខ្ញុំរឹតតែមានចិត្តអំណរគុណកាន់តែខ្លាំងចំពោះវិញ្ញាណនៃ ការប្រមូលផ្តុំ ថាជាផ្នែកសំខាន់នៃការស្តារឡើងវិញនៃរបស់គ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងជំនាន់ នៃកាលពេញកំណត់។ ឥឡូវខ្ញុំមិនចំណាយពេលដើម្បីរាយការឡើយទៀតដែលខ្ញុំ បានរៀនអំពីការប្រមូលផ្តុំនោះទេ គោលបំណងរបស់ខ្ញុំនៅទីនេះ គឺបង្ហាញពីរបៀប ដោយសង្ខេបមួយអំពីការស្តារឡើងវិញនៃប្រទេសគម្ពីរ។

ពរដ៏យូរទាំងឡាយដែលយើងអាចទទួល

ពរដ៏យូរនៃចំណេះដឹង ការយល់ដឹង វិវរណៈ និងការសប្បាយរីករាយខាងវិញ្ញាណ ដែលយើងអាចទទួល នៅពេលយើងអាន សិក្សា និងស្តារឡើងវិញបទគម្ពីរ គឺជា ការអស្ចារ្យ។ “ការទទួលទាននូវព្រះបន្ទូលនៃព្រះត្រីសូ” (និហ្វេទី 2 31:20) គឺជា ការស្តារឡើង ការរំភើប និងគួរឱ្យរីករាយ។ ព្រះបន្ទូលល្អ “ព្រោះវាចាប់ផ្តើមពង្រីក

ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ មែនហើយ វាចាប់ផ្តើមបំភ្លឺយោបល់របស់ខ្ញុំ មែនហើយវាចាប់ផ្តើម មានរសជាតិភ្លាញចំពោះខ្ញុំ” (អាលម៉ា 32:28) “មើលចុះ ពាក្យទាំងនោះបានកត់ ទុកហើយ ហើយអ្នករាល់គ្នាមានពាក្យទាំងនោះ នៅខាងមុខអ្នក ហេតុដូច្នោះ ចូរស្តង់មើលចុះ” (និហ្វេទី 3 20:11)—ហើយពួកគេ “ជានិច្ចនៅក្នុង [អ្នក] នោះ ដែលផុសឡើងដល់ទៅបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច” (យ៉ូហាន 4:14)។

នៅក្នុងការអាន ការសិក្សា និងការស្តារឡើងវិញរបស់ខ្ញុំរយះពេលជាច្រើនឆ្នាំ មកនេះ ខ្ញុំបានផ្តោតជាច្រើនទៅលើគោលលទ្ធិនៃដង្ហាយធួនព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ គ្មានព្រឹត្តិការណ៍ ចំណេះដឹង ឬឥទ្ធិពលណា មានឥទ្ធិពលមកលើខ្ញុំ អំឡុងរយៈពេល 54 ឆ្នាំ របស់ខ្ញុំនៃជីវិតម៉ែងស្លាប់នេះ ខ្លាំងជាងការអាន ការសិក្សាឱ្យបានដិតដល់ និង ការស្តារឡើងវិញនៃទំនាក់ទំនង គំរូ និងបាវចនាដែលខ្ញុំ ដែលទាក់ទងទៅនឹង គោលលទ្ធិនៃដង្ហាយធួននោះទេ។ គោលលទ្ធិចំបង និងជាគោលលទ្ធិសង្គ្រោះនេះយូរ ៗទៅ បន្តិចម្តងៗបានចុះមកលើព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ ដូចជាទឹកស្រាចុះពី លើមេឃ បាន ជះឥទ្ធិពលលើគំនិត ពាក្យសំដី និងកិច្ចការរបស់ខ្ញុំ (សូមមើលម៉ូសាយ 4:30) ហើយ ដាក់ស្តង់បានក្លាយទៅជា អណ្តូងទឹករស់សំរាប់ខ្ញុំ។

ទស្សនៈនិមិត្តរបស់លីហៃ

សារៈសំខាន់នៃការអាន ការសិក្សា និងការស្តារឡើងវិញបទគម្ពីរ ត្រូវបានលេចឡើងនូវ ជាតម្លៃមួយចំនួននៃ ទស្សនៈនិមិត្តរបស់លីហៃអំពីដើមឈើនៃជីវិត។

ឪពុកជាលីហៃ បានឃើញមនុស្សជាច្រើនក្រុមដើរឆ្ពោះទៅមុខតាមផ្លូវតូច និង ចង្អៀតចង់ទៅដល់ដើមឈើ ហើយបរិភោគផ្លែវា។ សមាជិកនៃក្រុមនីមួយៗបានចូល ដើរលើផ្លូវតាមទ្វារនៃការប្រែចិត្ត និងបុណ្យជ្រមុជដោយទឹក ហើយបានទទួល អំណោយទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (សូមមើល និហ្វេទី 2 31:17—20)។ ដើមឈើ នៃជីវិត គឺជាអ្វី ពិសេសនៅក្នុងសូមិរ ហើយត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញនៅក្នុងនិហ្វេទី 1 11 ថាជាគំណាងឱ្យព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ផ្លែនោះលើដើមឈើ គឺជានិមិត្តរបស់ពរដ៏យូរ ទាំងឡាយនៃដង្ហាយធួនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ ដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ នោះ បាវចនាសំខាន់នៃព្រះគម្ពីរមរមនគី ការអញ្ជើញមនុស្សទាំងអស់ឱ្យមកព្រះត្រីសូ គឺជាផ្នែកសំខាន់នៅក្នុងសូមិរ របស់លីហៃ។ គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ពិសេសទៀត គឺដំបងដែក ដែលនាំទៅរកដើមឈើ (សូមមើល និហ្វេទី 1 8:19)។ ដំបងដែកគឺជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

នៅក្នុងនិហ្វេទី 1 8 ខ 21—ដល់ 23 យើងរៀនអំពីក្រុមមនុស្សមួយក្រុម ដែលដើរ ឆ្ពោះទៅ ហើយចាប់ផ្តើមនៅលើផ្លូវ ដែលនាំទៅរកដើមឈើនៃជីវិត។ ទោះជាយ៉ាង ណាក៏ដោយ នៅពេលមនុស្សជួបប្រទះ និងអំពូលដឹក ដែលគំណាងឱ្យសេចក្តីល្អ របស់អារក្ស (សូមមើលនិហ្វេទី 1 12:17) ពួកគេបានរង់ចាំផ្លូវ ហើយដើរចេញ ហើយរង់ចាំបាត់ទៅ។

វាសំខាន់ដើម្បីកត់សំគាល់ថា វាក្មេងបាននិយាយអំពីដំបូងដែលនៅក្នុងខ្លួននោះ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលព្រងើយ ឬមិនខ្វល់ពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះមិនអាចប្រើត្រីវិស័យដ៏ទេវភាព ដែលចង់លួចផ្លូវឱ្យទៅរកព្រះអង្គសង្គ្រោះទេ។ ចូរពិចារណាថា ក្រុមនេះដើរនៅលើផ្លូវ ហើយដើរឆ្ពោះទៅមុខ បង្ហាញពីរង្វាស់ដ៏នឿយមួយទៅលើព្រះគ្រីស្ទ និងការផ្លាស់ចិត្តជឿខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានបង្វែរដោយសេចក្តីល្អរបស់អារក្ស ហើយត្រូវវង្វេងបាត់។

នៅខ 24 ដល់ 28 នៃជំពូកទី 8 យើងបានអានអំពីមនុស្សក្រុមទីពីរ ដែលនៅលើផ្លូវតូច និងត្រង់ចង្អៀត នាំទៅរកដើមឈើ នៃជីវិត។ ក្រុមនេះបានប្រជ្រៀតពុះពារអញ្ជើនៃសេចក្តីឆ្លើយតបទៅមុខ ដោយដើរស្ទើរតាមដំបូងដែល រហូតដល់ពួកគេទៅដល់ ហើយបរិភោគផ្លែឈើនោះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលក្រុមមនុស្សទីពីរនេះ ត្រូវបានមនុស្សដែលនៅអាការដ៏ធំ ហើយទូលាយចំអកឱ្យ ពួកគេមានការខ្មាស់អៀន ពីព្រោះមានអ្នកចំអកដាក់គេ ហើយពួកគេធ្លាក់ចូលផ្លូវហាមឃាត់ ហើយវង្វេងបាត់អស់ទៅ។ សូមកត់សំគាល់ថា ក្រុមនេះត្រូវបានពិពណ៌នាថា ដើរស្ទើរ តាមដំបូងដែល។

វាជារឿងសំខាន់ដែលក្រុមមនុស្សទីពីរប្រជ្រៀតទៅមុខដោយសេចក្តីជំនឿ និងការតាំងចិត្ត។ ពួកគេក៏មាន ពរដ៏ល្អនៃដំបូងដែលបន្ថែម ហើយពួកគេដើរស្ទើរតាមវា! ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលពួកគេជួបប្រទះនឹងការធ្វើទុក្ខ ឬកម្មញ្ញ និងភាពមិនអនុគ្រោះ ពួកគេធ្លាក់ទៅចូលផ្លូវហាមឃាត់ ហើយវង្វេងបាត់។ ទោះជាមានសេចក្តីជំនឿ ការតាំងចិត្ត និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ក្រុមនេះត្រូវវង្វេង—ប្រហែលមកពីពួកគេត្រូវបានតែអាន ឬ សិក្សា ឬ ស្តង់មើលបទគម្ពីរម្តងម្កាល។ ការដើរស្ទើរតាមដំបូងដែល ផ្តល់យោបល់ឱ្យខ្ញុំថាវាត្រូវតែជាការសិក្សា “ពេលខ្លះ” ឬ មិនទៀងទាត់ ជាជាងឱ្យខ្លាចខ្លួន ជ្រមុជទៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

នៅក្នុងខ 30 យើងបានអានអំពីមនុស្សក្រុមទីបី ដែលប្រជ្រៀតទៅមុខដោយកាន់ដំបូងដែលយ៉ាងខ្លាំងជាងគេ រហូតដល់ពួកគេមកដល់ ហើយដួលចុះ ហើយបរិភោគផ្លែឈើនោះទៅ។ កថាគណ្ណចំបងនៅក្នុងខនេះ គឺ កាន់យ៉ាងខ្លាំងជាងគេ ទៅនឹងដំបូងដែល។

ក្រុមទីបីក៏បានប្រជ្រៀតទៅមុខដោយសេចក្តីជំនឿ និងការផ្លាស់ប្តូរចិត្តជឿដែរ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មានការចង្អុលបង្ហាញណា ដែលថាពួកគេវង្វេង ធ្លាក់ចូលក្នុងផ្លូវហាមឃាត់ ឬវង្វេងបាត់ទៅនោះឡើយ។ ប្រហែលជាមកពីក្រុមទីបីនេះ អាន ខ្លាចខ្លួន និង សិក្សា និង ស្តង់មើលបន្ទូលព្រះគ្រីស្ទ។ ប្រហែលជាវាក៏ជាលំហូរដ៏ខ្លាចខ្លួននៃទឹករស់ ដែលបានសង្គ្រោះក្រុមទីបីនេះពីការវិនាស។ នេះគឺជាក្រុម ដែលអ្នក និងខ្ញុំ ត្រូវតែព្យាយាមចូលជាមួយ។

“ចុះតើដំបូងដែលខ្ញុំពួកយើងបានឃើញ ដែលនាំទៅដើមឈើនោះ មានន័យដូចម្តេច?”

“ហើយខ្ញុំបាននិយាយទៅពួកគេថា នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយអស់អ្នកណាដែលស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយតោងជាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះនឹងមិន

ត្រូវវិនាសឡើយ សូម្បីតែការល្បួងនិងព្រាញភ្លើងរបស់មារសត្រូវ ក៏មិនអាចឈ្នះលើគេ ដល់ធ្វើឱ្យគេខ្លាច ដើម្បីនាំគេទៅឯសេចក្តីបំផ្លិចបំផ្លាញបានឡើយ” និហ្វិទី 1 15:23–24 បន្ថែមអក្សរព្រេត។

តើនោះវាខុសគ្នាយ៉ាងម៉េចរវាងការដើរស្ទើរតាម និងការកាន់ដំបូងដែលយ៉ាងខ្លាំងជាងគេ? ខ្ញុំសូមឱ្យយោបល់ថា ការកាន់យ៉ាងខ្លាំងទៅនឹងដំបូងដែលកំរូឱ្យមានការអធិស្ឋាន ហើយប្រើវិធីទាំងបីនៃការទទួលបានទឹករស់ឱ្យខ្លាចខ្លួន ដែលយើងបានពិភាក្សានៅព្រឹកនេះ។

“ហើយហេតុការណ៍បានកើតឡើងថា ខ្ញុំឃើញថាដំបូងដែលខ្ញុំបានឃើញមក គឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដែលនាំទៅឯប្រភពនៃទឹករស់ ឬទៅដើមឈើ ឯទឹកនោះគឺជាភ្នំយ៉ាងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះ ហើយខ្ញុំក៏បានឃើញថាដើមឈើនោះ គឺជាភ្នំយ៉ាងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះដែរ” (និហ្វិទី 1 11:25)។

មធ្យោបាយនីមួយៗទាំងនេះ—ការអានដើមដល់ចប់ ការសិក្សាតាមប្រធានបទ និងការស្តង់មើលសំរាប់រកមើល ការទំនាក់ទំនង កំរូ និងបាវចនា—គឺកំពុងស្តង់ឡើង បង្ហាត់ណែនាំ និងផ្តល់ចំណែកដែលបាត់នៃទឹករស់របស់ ព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំជឿថា ការប្រើប្រាស់ដោយទៀងទាត់នូវវិធីសាស្ត្រទាំងបីនោះ វាផលិតបាននូវលំហូរនៃទឹករស់កាន់តែខ្លាំងខ្លួន ហើយមានន័យយ៉ាងធំចំពោះការកាន់តាមដំបូងដែលខ្ញុំជាប់។

តាមរយៈសកម្មភាពធម្មតារាល់ថ្ងៃ អ្នករាល់គ្នា និងខ្ញុំបាត់បង់ធាតុទឹកខ្លះដែលរួមផ្សំយ៉ាងច្រើននៅក្នុងរូបរាង កាយរបស់យើង។ ការស្រេក គឺជាតម្រូវការមកពីគោលសីលនៃរូបកាយឱ្យរកទឹក ហើយទឹកនៅក្នុងរូបកាយរបស់យើង ត្រូវតែបន្ថែមរៀងរាល់ថ្ងៃ។ វាមិនសមហេតុផលទេដែលថាជួនកាលរាងកាយយើងត្រូវបានចាក់ទឹកបំពេញ បន្ទាប់ពីបានទុកឱ្យខ្សោះជាតិទឹកអស់រយៈពេលជាយូរមកហើយនោះទេ។ ជារឿងពិតដូចគ្នានឹងខាងវិញ្ញាណ។ ការស្រេកខាងវិញ្ញាណគឺត្រូវការទឹករស់។ លំហូរទឹករស់ខ្លាំងខ្លួន គឺជាបញ្ជីរួមផ្សំ។

តើអ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងខ្ញុំអាន សិក្សា និងស្តង់មើលបទគម្ពីរតាមរបៀបមួយ ដែលជួយយើងឱ្យកាន់ដំបូងដែល ឱ្យជាប់ —ឬយើងត្រូវតែដើរស្ទើរតាមវា? តើអ្នកហើយនឹងខ្ញុំ កំពុងតែខំឆ្ពោះទៅមុខរកប្រភពទឹករស់—ដោយពឹងផ្អែកទៅលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែរឬទេ? ទាំងនេះគឺជាសំណួរដ៏សំខាន់សំរាប់យើងម្នាក់ៗឱ្យពិចារណាប្រកបដោយ ការអធិស្ឋាន។

នៅពេលយើងបញ្ចប់នៅព្រឹកនេះ យើងនឹងច្រៀងទំនុកដំកើងទាំងអស់គ្នាគឺបទ “The Iron Rod.” ប្រាកដណាស់ថា បទចម្រៀងនៃពួកសុចរិតនេះ នឹងជាការទូលអង្វរ និងការអធិស្ឋានដ៏អស់ពីចិត្ត (សូមមើល គ និង ស 25:12)។ សូមឱ្យយើងមានត្រចៀកស្តាប់មេរៀន ដែលទំនុកដំកើងនេះបង្រៀន។

ខ្ញុំសូមធ្វើជាសាក្សីនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងអំពីព្រះចេស្ដានៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និងអំពីទ្រង់ជាព្រះបន្ទូល។ ទ្រង់គឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបិតាដ៏នៅអស់កល្បជាទីចូរ

ហើយខ្ញុំដឹងថា ទ្រង់មានព្រះជន្មរស់។ ខ្ញុំសូមធ្វើបន្ទាល់ថា ការកាន់ខ្សែជាប់ទៅនឹង
ដំបងដែកនឹងដឹកនាំយើងទៅរកទីកំរស់រស់ទ្រង់។ ក្នុងនាមជាអ្នកបំរើទ្រង់ ខ្ញុំសូម
អធិស្ឋានសុំឱ្យ ពរដ៏យន់មែនមានមកលើអ្នករាល់គ្នា៖ ដើម្បីឱ្យសេចក្តីប្រាថ្នារបស់អ្នក
និងសមត្ថភាពកាន់ដំបងដែកខ្សែជាប់នឹងបានពង្រីកឡើង ដើម្បីឱ្យសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក
ទៅលើព្រះអង្គសង្គ្រោះរីកចម្រើន ហើយលុបបំបាត់សេចក្តីភ័យខ្លាចអ្នកចេញ—និង
នៅពេលអ្នកដឹកចូលទៅក្នុងខ្លួនចេញពីអារាងព្រះគម្ពីរ អ្នកនឹងមកស្គាល់ទ្រង់។ សូមឱ្យ
យើងចងចាំជានិច្ចថា

នៅពេលអំណាចនៃការល្អឆ្លងមកដល់
ផ្លូវរបស់យើងគ្របដណ្តប់ដោយពពក
យើងអាចពឹងលើដំបង
ហើយអង្វរសុំជំនួយពីបារទស្សតិ។
(ទំនុកដំរើង លេខ 274)
នៅក្នុងព្រះនាមពិសេសនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អាម៉ែន។